

Cuba rejsen 2012 - Rejsedagbog nr. 3

Torsdag den 8. marts 2012

Km tælleren står på: 150.420 km

Merete: Her til morgen måtte Bent lige agere VVS-mand, da vores toilet ikke kunne skylle ud, så vi skal bare pille lidt i cisternen, så virker det. Tja!!!!!!

I dag kunne vi selv vælge vores morgenmad ved et stort "tag selv bord". Det var rigtig lækkert. Bent havde krise m.h.t. de følgende overnatninger. Han kunne ikke få det til at stemme med vores reservationer. Intet problem, vi havde bare fejlagtigt fået ind i vores små hoveder, at vi skulle forbi Camagüey igen.

ca. 8.30 var vi klar til dagens udflugt til kirkegården, Cementerio de Santa Ifigenia. Vi skulle betale entre + entre for ~~et~~ kamera. Her ligger bla. nationalhelten José Martí (digter og frihedskæmper) begravet i et stort mausoleum bevogtet af en æresgarde, der hver halve time afløses ved en militær ceremoni. Vi var så heldige at opleve vagtskiftet. Bent var kommet på den forkerte side af hegnet og havde svært ved at komme tilbage, da han ikke måtte bruge arbejdernes indgange. Desuden er Cespedes og rom-kongen Emilio Bacardi også begravet på denne meget store kirkegård. Vi blev hele tiden fulgt tæt af nogle vagter.

Vagtskifte ved Jose Marti's mausoleum

Herefter kørte vi de ca. 3 km hen til tobaksfabrikken, Fabrica de Tabaco Celia Sanchez Manduley, som vi dagen før havde købt billet til inde i Santiago. Vi blev flere gange mindet om, at det var kvindernes internationale kampdag, og børnene havde fri fra skole, så de var med forældrene på arbejde. På fabrikken laves der ca. 20.000 cigarer pr. dag, og arbejderne får 2 af de ikke så fine cigarer pr dag. Der er 5 kvaliteter og størrelser. Den bedste tobak kommer fra Pinar del Rio i Vinales dalen, og herfra transporteres den til Santiago, hvor produktionen foregår, og derefter eksporteres den videre fra Havanna. Hvis der ved en stikprøvekontrol viser sig at være bare én cigar med fejl, sendes hele partiet tilbage til Santiago til en ny

kontrol. De fineste cigarer er Monte Cristo, og de fermeste damer/herrer kan producere ca. 150 cigarer pr dag, afhængig af størrelse. Hvis de kommer over det normerede antal, bliver de betalt ekstra.

På vej tilbage mod byen fotograferede vi en stor flok silkehejrer ved en flod.

Ca. 10.35 var vi fremme ved 26. juli skolen, hvor Fidel Castro midt under Santiagos karneval i 1953 lavede et frontalangreb på Cubas næststørste kaserne. De opnåede kun at gøre sig selv til skydeskive, men skudhullerne fra deres angreb ses stadig i muren. Castro- brødrene endte i fængsel i 2 år. Her var der også mange vagter, der fulgte os, og vi havde kun betalt for at tage ét kamera med (5 CUC).

Skudhuller i 26. juli skolen.

Derefter kørte vi ud til borgen, Castillo de San Pedro del Morro de la Roca, hvor vi også kun valgte at "bruge" et kamera. Her var en fin udsigt til det Caribiske Hav. Borgen er bygget i 1630erne for at beskytte byen mod angreb af pirater. Nu begyndte sulten at plage, så vi gik på den nærliggende restaurant og fik et måltid. Det var også her alle gæsterne fra turistbusserne skulle spise, så der var stort run på. Vejen tilbage til hotellet var BUMP –BUMP, men med en flot udsigt til havet. Vi fortrød helt, at vi ikke havde fået badetøj med, da strandene så rigtig fine ud. Vi tog en pause på hotellet, og lige udenfor var 2 kvinder i slagsmål, måske fordi de tiggede udenfor hotellet på hinandens domæner. Politiet forsøgte at skille "kamphønerne". Herefter gik vi tværs over pladsen foran hotellet for at komme til Casa de Diego Velázquez. 2 gode guider fortalte os om stedet på spansk – på hver sin etage. Cubas første hersker Velazquez styrede landet fra stueetagen, mens kvinderne kunne sidde på førstesalen og kigge ud gennem de arabisk inspirerede tremmeværk på altanerne uden at blive set. Bygningen er fra 1516, og meget af det er stadig originalt. Huset rummede mange antikviteter fra Europa. Guld fra plyndringstogter fra Peru og Mexico blev forarbejdet her og sendt til Spanien. Vi måtte love at sende billeder til en af vores guider, så jeg fik adressen, så det skal sendes med snailmail engang efter hjemkomsten.

Herefter spadserede vi hen til Bacardi museet bare for at få at vide, at det var lukket (selv om åbningstiden var til 3 kvarter mere), og her kom vi i snak med nogle danskere, som var på cykeltur herovre. Drøjt at cykle i middagsheden. I stedet gik vi ned i en anden gågade og fik en øl/sodavand. Pludselig kom et par gutter hen og spurgte, om vi ikke ville købe nogle cigarer – de havde set os på cigarfabrikken tidligere på dagen. Vi fik øje på, at der var et internet sted lige på den anden side af vejen, så vi købte en halv time for 3 CUC + viste pas. Man kunne bruge USB-stik, men vi fik kun uploaded ca. halvdelen, før det hele gik i stå, og filen er

ikke større end et normalt billede. Vi prøvede et par gange og måtte opgive til sidst. På tilbagevejen fik vi købt vand, cola og rom, så forsyningerne var i orden til billedfremvisningen senere på aftenen.

Vi havde en kort pause på hotellet, inden vi gik ud for at kigge på det pulserende gade-og musikliv. Der var rigtig gang i den, da det var kvindernes internationale kampdag. Vi kom i snak med en hollandsk pige, som rejste alene rundt. Hun fortalte, at hun rejste med de lokale lastbils-busser, gauguas, da det var billigst. Vi travede noget rundt i byen og endte med at gå hjem på hotellet for at spise. Lige før hotellet kaldte en gut på os, om ikke vi skulle have en taxa, og han grinede, da vi pegede på hotellet. Han viste stolt sin taxa frem, en fin gammel bil fra 1938. På hotellet bestilte alle pizza, men de havde kun 2 tilbage, så vi fik også kylling og en pastaret, så vi delte det hele. Derefter var det tid til en enkelt mojito eller daiquiri, mens vi lyttede til husorkesteret. Herefter var det tid til billedshow på Kjesten og Flemmings værelse.

Fredag den 9. marts 2012

Km tælleren står på: 150.455 km

Kjesten: Før kl. halv ni var bilen igen pakket i behørig overvågning af både tiggende og hjælpende "bilovervågningsmænd", som var blevet betalt 2 CUC pr. dag for at holde øje med bilen, parkeret på gaden. I en af de små gader i nærheden af hotellet blev vi vinket ind af en storsmilende glad barber på gaden, da han mente, at have to gode potentielle kunder i Bent og Flemming. Lidt pudsigt, der var mange, der brugte horn, når vi ganske efter reglerne stoppede op for fuldstop på vor vej ud til lidt større gader. I de små smalle gader er det ikke til at overskue, om der kommer en scooter susende.

Jeg synes, det er ret interessant at se, hvilke sentenser, der er slået op på de store "reklameskilte" på vor vej, og her er nogle af dem fra dagens etape: "Mere socialisme." – "At lave ændringer er at kræve mere og fejle mindre." – "Revolution er at opbygge". – "At kæmpe og arbejde, det er vort løfte til Fidel." – med et billede af revolutionære kæmper: "vi vender tilbage" – "Socialisme, den eneste garanti for at være fri og uafhængig".

Ca. kvart i ti kom vi på motorvejen med 2 gange 2 baner og rimelig god belægning, De første trafikanter, vi mødte var en gående kvinde og en oksekærre med et kæmpe læs træ, ellers ikke meget trafik. Der opstod en lille tornado lige foran os, og pludselig var den omkring bilen, så det rykkede noget i den. Heldigvis var den ikke så stor, så vi blev ikke flyttet nogen steder hen! ☺ Endnu en lille tornado så vi hen over marken. Guantanamo er jo for os et begreb mere end et sted, men så sandelig er det også en by på Cuba, ikke langt fra den amerikanske Guantanamo-base. Vi kunne, hvis vi havde ønsket det, have lavet en aftale med den cubanske base nær Guantanamo, om at komme ind på deres base og have udkig til den amerikanske. Vi valgte dog den mulighed fra. Nu var det slut med motorvej, og vi havde ca. 148 km til vor næste overnatning i Baracoa. Ingen af os havde før set agaver i fuldt blomsterflor. De mange gult blomstrende agaver lyste flot op i landskabet på en længere strækning.

Agaveblomst

Der kom en ny kaktusart på vores vej. Den blev også brugt som hækplante lige som cowboykaktussen. I nogle af dem var der sandelig blomster

Kaktusblomst

Der var som sagt ikke meget trafik på vejen mellem Guantanamo og Baracoa, og vi blev mødt af en del lokale, der forsøgte at komme med på stop. I de første dage havde vi undret os over, at folk stod og viftede med pengesedler. Nu havde vi fundet ud af, at der er en lov om, at blaffere skal give et mindre beløb for køreturen. Statsregulering!! da det efterhånden er en nationalsport at tage den på stop. Vi tog ikke nogen med, men der er lov for, at statsejede biler tager blaffere op. Hvis der er mange blaffere ét sted, griber nogle dertil autoriserede personer ind for at regulere, at først til mølle princippet overholdes. Der var for øvrigt

et par campingpladser på dagens etape, men vi har nu ikke fortrudt den valgte rejseform. Flere kilometer kørte vi langs kysten, og Det caribiske Hav er bare så smukt. Den smukke blå og turkise farve kan ikke gengives, den skal opleves. Der var ret kraftige bølger, og vi gjorde holdt et par gange for at få et par gode fotos af de store bølgeskulp op langs kysten. Endnu havde vi ikke mødt smukke badestrande, selv om flere steder blev kaldt playa.

I en landsby så jeg en transportabel slagterbutik, hvor der blev hakket kød ved vejkanten – midt i middagsstunden ☺- Ved indkørsel til byen Imias var der placeret en række portrætter af kendte revolutionære langs vejen, så det faktisk lignede valgplakater. Før alle portrætterne var der et skilt med teksten: "Altid tilstede." Ved Playa Cajobabo fandt vi stedet, hvor José Martí den 11. april 1895 landede tropper til den anden uafhængighedskrig mod spanierne. Noget mere nærværende var mødet med en cubaner og hans to sønner. Jeg observerede, at to drenge i fuld fart på én cykel bevægede sig omkring bilen, da vi nærmede os landgangsstedet. Da vi havde været ved havet og dyppet tærne, dukkede drengene op med deres far, som straks fremviste kæder produceret af frø og kerner fra cubanske træer. Selv om det garanteret var en overpris, vi fik angivet, købte Merete og jeg hver to kæder til 1 CUC/stk. Herefter gik han i gang med at kappe toppen af 4 kokosnødder, så vi kunne nyde den friske kokosmælk. Nødderne var dejligt modne, så vi fik også alt kødet med. Alt arbejde foregik med en machete. Vi betalte ham 1 CUC for kokosnødderne. De to drenge fik hver en kuglepen, så nu har jeg kun 2 tilbage af den ret store samling, jeg medbragte til Cuba. Derudover fik faderen 2 stk. sæbe og en pose med et par af mine bukser og to af mine t-shirts til konen. Han var vist en meget glad mand for den høst!! Det må være et svimlende beløb for en fattig mand, når man tænker på, at vi i går kunne købe is til 1 peso/stk. og der går 25 peso på 1 CUC. ☺

Cubaner med kokosnød og machete

Dagens frokost blev for øvrigt kokosnød med en lille sød banan til dessert. Og vi var forbavsedede over, hvor godt den friske kokos mættede. Fra Playa Cajobabo gik det mod nord over et par bjerge. Den strækning var ret øde – derfor ingen frokost-restauranter – men ud af (for os) ingenting dukkede mange handlende op med diverse produkter, bl.a. bananer og chokolade. Også et eller andet i et bæger med låg lavet af palmeblade. Vi forsøgte at spørge, men forstod ikke svaret. Vi købte dog et par bægre, og ved "redaktionens" slutning har vi endnu ikke fundet ud af, hvad indholdet er, andet end at det er en sød substans med plante-fibre. Lidt før det højeste punkt gjorde vi stop, da jeg lagde mærke til en stor busk med en fantastisk smuk blomst. Den stod i udkanten af en "have" til et lille hus, og Flemming fik sig snakket til hos kvinden, at vi kunne komme ind og se beboelsen.

Stue hos den flinke dame.

Der var to huse: ét til køkken og ét til stue/soverum. Når man så den røg og os, der var i køkkenafdelingen, var det forståeligt med opdelingen. Hun var vist en betydningsfuld person i området. Der var et skilt om, at der var mulighed for at telefonere på bestemte tidspunkter (en slags telefoncentral - og en slags kollega til Bent). Samtidig lå der en stor stak aviser til fordeling i området. Kvinden fik et par småmønter og et stykke sæbe. Udenfor hendes hus blev vi shanghaget af en ung kvinde, der spurgte efter tøj til børn og sæbe. Hun måtte nøjes med et stykke sæbe og en af Meretes aflagte bluser. Hvis vi havde vidst, at sæbe, aflagt tøj og kuglepennene var i så høj kurs især her i den østlige del af Cuba, havde vi nok pakket kufferterne anderledes. Ved Alto de Colette var vi i 587 m højde.

Vi så et par cykelturister, og kort tid efter kørte vi rundt om netop de 4 danskere, vi havde snakket med i Santiago i går. De blev helt glade for at se os, men den ene råbte dog efter os: Dette er meget sundere. Det har han helt ret i, men vi var bekymrede over, at de cyklede uden hjelm på disse ret så ujævne veje. De var blevet sat af bussen ca. 40 km fra Baracoa, der hvor det begyndte at gå ned ad bakke.

Bent mente at have set en lille sort fugl, der måske var en kolibri, så Flemming stod ud og kiggede omkring i området. Nej ingen kolibri, men han kom tilbage med 2 grønne kobberholdige sten. Der var for øvrigt flere steder, hvor jeg først troede, at man havde smidt papirstykker. Det viste sig at være nogle bestemte blade, der bliver helt gråhvide, når de visner. I nærheden af Baracoa observerede vi, at koncentrationen af kakao-

træer blev større. Byen Baracoa er stiftet i 1511, og der var skilte om fejringen af 500 års jubilæet. Det er vist lige som med julemanden, at der er kamp om, hvor han bor. Her i denne del af Guantanamo-regionen kæmper man om, hvor Christofer Columbus landede ved ankomsten til Cuba i november 1492, men Baracoa har vist det stærkeste kort på hånden, da Columbus har nævnt et højt fladt bjerg ved hans første møde med Cuba, og et sådant bjerg er netop vest for Baracoa.

Lidt før halv fire fandt vi vort hotel, som ligger med den smukkeste udsigt til begge sider ud over henholdsvis hav og bugt med det smukke blå vand og med mange kokospalmer. Ved hotellet er der en swimming-pool, så vi enedes hurtigt om at skifte til badetøj og få lidt glæde af dagens sidste sol. Solen fik vi fornøjelse af, men vi måtte ikke bade i poolen, da den ikke var gjort rent. Lidt før solnedgang gik vi ad den meget stejle lange trappe fra hotellet ned til byen for at orientere os, inden aftensmad. Vi købte lidt postkort, som ikke har været det nemmeste at finde her på Cuba. Nogle steder har der været et par krøllede, solblegnede kort, som vi ikke syntes skulle til Danmark. Som alle andre steder i Cuba, var der mange mennesker på gaden og omkring det centrale torv. Bent fik et herligt billede af 3 smukke cubanske børn.

Børnene på torvet

Aftensmaden blev indtaget i en privatejet restaurant. Vi ville have haft fisk i kokosmælk alle 4, men der var ikke blevet landet så mange fisk denne dag, så det blev det til 2 x fisk og 2 x rejer i kokosmælk med tilbehør af ris og ristede søde kartofler i skiver. UHM, hvor smagte det godt!

Hjemme på hotellet fandt vi i køleskabet de medbragte ingredienser til rom og cola. Drinken blev indtaget med fornøjelse i den lune vind ved poolen med udsigt over bugten. Endnu engang sluttede dagen med gennemgang af dagens billeder! Herefter var det mit hverv at skrive dagbog. I byen havde jeg set skilt om, at der i dag ville være mindekoncert for Whitney Houston, og med sædvanlig cubansk tendens til at høre musik på et højt lydniveau kan jeg nu for lukkede vinduer tydeligt høre musikken. Gad vidst, hvordan det er at være på den bar, hvor det foregår.

Lørdag den 10. marts 2012

Km tælleren står på: 150.820 km

Bent: Endnu et nyt sted af spise morgenmad, det er spændende hver gang, morgenmaden betyder meget for os, så det er godt, hvis den lægger en god bund, og dermed en god start på dagen med alle de strabadser den må medføre. Planlægning af dagen var meget sparsom og lød ganske enkelt på at køre en tur ind til Alejandro de Humbolt visitorcenter ca. 30 km. vest for Baracoa. Her skulle der ifølge guide bogen være mulighed for at se søkøer, og måske finde en strand på vejen for en dukkert og lidt solbadning. Hvad vi så reelt oplevede følger her:

Foto Kanal i Baracoa

Bare det at finde ud af Baracoa er svært. Alle veje er ensrettede, nogle er gravet op så de ikke kan bruges, og vores GPS må vi nok indrømme er kommet til kort her, eller måske ikke kort. Men efter et par forsøg og et enkelt fotostop ved en lille yndig kanal så kom vi da ud i udkanten af Baracoa. Lørdag er åbenbart store vaskedag i Baracoa, overalt hvor noget så beboet ud, hang der vasketøj til tørre. Baracoa er ikke så lille en by endda, faktisk er den på størrelse med Viborg, en sammenligning vi alligevel ikke kan bruge til noget. Når vi kører rundt i byerne hernede er der mennesker overalt, det virker som om at alle er på gaden samtidig, ikke noget vi er vant til i Danmark. I udkanten af byen holdt vi ind ved en chokoladefabrik. Baracoa er kendt for og stolt af deres chokolade produktion. Og denne fabrik er noget helt særligt, den er nemlig indviet af El commendante Che, den verdenskendte revolutionshelt/oprører i 1963. Vi var ikke klar over, at man både kan være til vold og søde sager. Desværre var fabrikken lukket lørdag, så det blev blot til et billede ved fabrikkens indgang. Kort efter forsvandt asfalten under vore hjul, men pyt, den var også så hullet tænkte vi, men oh skræk, vores vej ændrede sig dramatisk til at være ler, sten og kæmpe huller, ofte så mangfoldige at de var umulige at undgå. Nu fulgte kilometer efter kilometer i 1. og 2. gear, nogle ganske få øjeblikke kunne 3. gear indsættes. Det var ikke mange biler vi mødte, og hvis endelig vi så nogen, så var det terrængående biler, oksekærrer eller lastvogne(busser). Efter kun et være kommet ca. 10 km. den første time, begyndte vi at snakke om transportdagen i morgen, i morgen skal vi køre til Holguin, som efter GPS'en at dømme giver en kørestrækning på 240 km, og starten på ruten var netop den vej, vi var i gang med at forcere. Sæt nu at vi i morgen skal køre mange kilometer med den hastighed, så når vi ikke frem til Holguin før mørkets frembrud. Efter yderligere en time var vi fremme ved visitor centeret. Vi spurgte os for her lidt med hensyn til vejen i retning af Holguin. Vores værste anelse blev bekræftet, vejen er ikke et hak

bedre de næste 35 kilometer. Nu blev vores lille ikke særligt planlagte dagsudflugt til stor værdi for os. Vi har nu besluttet at ændre vores køretur i morgen til at gå mod syd fra Baracoa via Guantanamo og Santiago de Cuba til Holguin, godt nok en omvej på 120 km, men den halvdel af vejen vi allerede kender er klart at foretrække, frem for månelandskabet vi har stiftet bekendtskab med i formiddag. Søkøer så vi ikke noget til ved visitor centeret, de er der oftest tidligt om morgenen, og med disse tilkørselsveje så kræver det faktisk, at man overnatter på stedet. Det var også muligt, i en af de små hytter var der sovesal, jeg bemærkede at alle sovepladser var indrettet med myggenet. Det mest spændende vi så, var sneglen Polymitas, den er så smuk at man fristes til at tage den med hjem, hvilket vil være synd og skam, da den er stærkt truet. Vi nød os med at tage billede af den. Det var den stedlige guide der udpegede den for os.

Øverst: Den fredede snegl og nederst: udsigt uden søkøer

På vejen tilbage til Baracoa gjorde vi holdt ved badestranden Manguana, et lille meget hyggeligt sted med en lille restaurant, få meter fra kysten. Vanen tro blev vi overfaldet straks første mand var ude af bilen, med spisetilbud, hvad med languster eller.... Vi skal bare lige følge med, der ligger en lille restaurant i nærheden. Da restaurantbesøget var afslået, så kom de andre tilbud om kokosnødder, eller nogen andre frugter. Vi satte os til rette på den lille restaurant, spise først - bade bagefter. Mens vi ventede på maden fik Flemming øje på en cubansk grønspætte, og vi fik et par gode billeder af den, inden maden var klar. Vi nappede en god halv time ved stranden, 3 var i vandet, og derefter soled vi os lidt. Efter at have fyldt bilen med alle de ting som Kjesten og Merete havde fundet ved stranden, satte vi kursen tilbage mod Baracoa, velvidende at det formentlig ville tage 2 timer at køre de små 30 kilometer. Vi havde ikke kørt længe førend vi mødte de cyklende danskere, som vi nu er rendt på de sidste 3 dage. Vi sludrede lidt og spurgte ind til, hvor barske især vejene er at forcere på cykel. Det er forbundet med stor risiko at køre ned af et bjerg, og samtidig zikzakke mellen huller og sten på vejen, og i øvrigt passe på de biler, som uundværligt også er nødt til at slingre fra side til side. I Baracoa tankede vi bilen, den var igen nede omkring en kvart tank, som vi nødigt bevæger os under her i Cuba. Vi fortsatte øst for Baracoa, vi ville gerne ud at se Yumuri kløften, en kløft, hvor det siges, at de oprindelige indianere hellere lod sig kaste i døden end at lade sig underkaste de nye spanske herskere. Vejen mod øst var heldigvis fin, så det gik smertefrit at køre de ca. 25 km. fra Baracoa til Yumuri. Vel ankommet blev vi igen overfaldet, denne gang med tilbud om bådture på floden ind i kløften. Vi kiggede på hinanden, klokken var efterhånden over 5, så mørket var faldet på nederst i kløften, vi ville ikke få meget ud af en sejltur på nuværende tidspunkt. Især en af de unge mennesker var energisk med at overtale os, så vi slap kun gennem presset ved at sige, at vi hellere ville vente til i morgen. Amigoen præsenterede sig som Landi, så vi kunne spørge efter ham i morgen. Han foreslog, at vi fortsatte lidt frem og drejede skarpt op til højre, hvor en vej ledte op til et udsigtspunkt med vue over kløften. Han kom sammen med nogle andre unge mennesker løbende for at se, om vi havde fundet det rigtige sted. Vi fik en del snak, og så blandt andet et par kolibrier, så det var jo herligt. En mor og datter kom også til, så snakken gik vældig. Landi var i øvrigt god til engelsk, han fortalte det var selvlært via bøger og bånd. Efter vi havde foræret dem kuglepenne, bluser, sæber, bolsjer og min Tele Danmark kasket satte vi kursen hjem mod hotellet. Vi gjorde holdt ved en lille strand med sort sand, vi havde set på udturen. Det var efterhånden blevet meget dunkelt, og mørkt var det, inden vi var tilbage. Det er ubehageligt at køre her efter mørkets frembrud. Rigtigt mange går og cykler eller kører med hestevogne i mørket, ingen bruger refleks eller lys, og dette oveni vejens ujævnhed og dårlige skiltning gør det hele til en farlig cocktail. Vi var tilbage på hotellet kl. 19:00 og efter et lille bad og anden opfriskning gik vi ad de mange trapper fra hotellet ned til byen for at finde lidt aftensmad. Ikke engang dagens afslutning blev efter planen. Efter billedfremvisningen begyndte jeg på at skrive denne beretning om dagens oplevelser. Det blæste kraftigt udenfor, og pludselig blev vi opmærksomme på, at et vindue måtte være gået op, for det trak kraftigere ind end det havde gjort hidtil. Det viste sig at et vindue bag gardinet var revnet, formentlig en gammel skade, men nu havde den kraftige blæst fået halvdelen af glasset til at bøje faretruende ind imod værelset. Jeg gik ned til receptionen og bad om hjælp, de forstod det godt, og en af mændene gik med op på værelset og tog skaden i øjesyn. Han trak lidt i glasset og forklarede en helt masse på spansk. Men i hvert fald kunne vi forstå, at det var meget alvorligt, og det var godt vi kom og sagde det. Så han ville straks få en til at komme og lave det i morgen.

Yumuri Canyon

Søndag den 11. marts 2012

Km tælleren stod på: 150.820 km

Merete: Der var byfest i går, så musikken var **meget** høj indtil kl. 02.00, så det var ikke meget søvn vi fik i øjnene. Dernæst fløj vores glas ud af vinduet kl. 03.06, så jeg for ud af sengen. Heldigvis havde vi sat stole foran gardinerne, så det faldt ikke på gulvet. Dernæst skulle vi tidligt op, da vi havde en lang køretur foran os. Efter morgenmaden var vi klar til udtjekning. Her sagde vi til nattens portier, at vinduet på vores værelse var faldet ud, hvorefter han straks gav beskeden videre.

Kjesten: Vi havde også haft et lille uheld om natten. Ved det installerede airconditions-anlæg havde man ikke monteret tætningslister, så der var et par gabende huller, så både blæst og regn kunne komme ind. Og i løbet af natten kom der et par kraftige regnskyl, så næste morgen var Flemmings sokker, sko og lidt af rygsækken sjaskvåde. Men det var jo kun vand ved siden af naboens glas-problemer.

Merete: Der er ca. 240 km mellem Baracoa og Holguin, men da vi valgte gårsdagens tidssluger-tur fra, kørte vi over Guantanamo (148 km) og Santiago (80 km) til Holguin (126 km). Det tog jo ca. 2 timer at køre 30 km i går, så det havde vi ikke nerver til på dagens tur, da vi jo gerne skulle nå frem i dagslys. På vej over bjerget mod Guantanamo købte vi af lokale bjerghandlere (ved Alto le Cotilla) noget chokolade fra Baracoa området samt bananer. De ville også sælge/bytte kakao og kaffe med nogle bluser. Vi havde 3 bluser, som de fik, så nu har vi kun sæbe at bytte med.

Studehandel ved bildøren

Vi kom til den store Sø = Caribiske hav, samt stedet ved kaktusserne (Wounded Knee, netop opkaldt efter stedet, hvor Flemming slog sit knæ forleden dag). Her var der 200 km til vores næste hotel - i luftlinie. Ved Ismias var der fotoseance, da vi på udturen havde set en flok "valgplakater", som ikke var blevet foreviget af os.

Vi kom forbi et par steder, hvor der blev høstet sukkerrør, og det så ud som om fabrikken ikke lå langt væk, der kom meget (mørk og ufiltreret) røg op af skorstenene.

Ved 11-tiden kom vi gennem Guantanamo og vi kom til at køre på en fin ny Autopista (GPS'en kendte den ikke), som så pludselig endte, hvilket vi kunne se på nogle af bremsesporerne. Der var ellers kalkuleret med en 2 x 2 sporet motorvej – måske var pengene sluppet op. Vi havde Autopistaen næsten for os selv, dvs. vi mødte et par hestevogne og oksekærrer. De sidste km af den næsten færdige motorvej var ikke asfalteret. Her så vi på en lille bakketop en lille palmetækket kirke og kirkegård, hvor en flok kvinder råbte eller måske tiggede. Her blev vi også overhalet i inderbanen, mens vi fotograferede.

Den lille kirke ved autopistaen

Lidt tid senere kom vi til en bro nær Mella med en flot udsigt til en flodlignende sø, der havde rigtig mange "arme". Her i området var der også rigtig gang i sukkerrørshøsten. Ved 13-tiden var vi ved at være sultne og vi drejede fra mod en lille by, Alto Cedre, og her kom der et godstog, og så tænkte vi at der måtte være en lille restaurant inde i byen, men nej, så vi kørte tilbage på ruten, og kiggede ind mange steder, men det var ikke spændende mad nogen af stederne..

Kl. 14.35 ankom vi til Hotel Pernik i Holguin. Det tog sin tid, inden vi blev tjekket ind, og så har vi fået nogle store værelser med materede ruder og uden køleskab. Et gammelt russisk hotel, som ikke er vedligeholdt de sidste mange år. Vores værelser lå lige ud til Revolutionspladsen i det uskønne Lenin-kvarter. Vi var efterhånden temmelig sultne, men det tog sin tid, inden vi fik de burgere vi havde bestilt nede ved hotellets swimmingpool. Vi var hurtige til at spise dem, da næsten hele byen var kommet for at bruge hotellets swimmingpool, samtidig med at der blev spillet meget høj musik, og nogle piger havde fået bodypainting, som blev vist frem i bedste catwalk-stil. Vi fravalgte poolen og kørte ind for at kigge på byen. Vi gik rundt og så de 3 pladser og omgivelserne. Vi var så heldige, at vi på vores gåtur for at finde Beatles baren, som for øvrigt slet ikke fungerede længere, både så og hørte et brudepar i en rigtig flot bil med følge dytte og vinke til alle.

Vel hjemme på hotellet igen, havde vi en times pause, inden det var tid til aftensmad, som vi indtog ved poolen, kun 10,50 CUC for os alle 4 og i restauranten skulle vi give 12 CUC pr person + drikkevarer, og vi var slet ikke sultne til at skulle have den helt store buffet. Vi ville have haft en Mojito ved poolen efter maden, men det havde de ikke, så vi måtte nøjes med en Cuba Libre på værelset.

Brudeparret i Holguin før vi kunne se følgebilerne.

Mandag den 12. marts 2012

Km tælleren stod på: 151.156 km

Kjesten: Under morgenmaden (som igen var fyldig og varieret) kunne jeg fra vinduet se, at der sandelig var et dansk flag i flagalleen foran hotellet. Endnu engang nød vi de mange muligheder for frisk frugt til morgenmaden. Kun få dage tilbage til især at nyde den friske papaya. ☺. Kl. 08.10 var vi klar til at køre ud fra hotellets parkeringsplads. Vi havde fået anvist en overvåget p-plads sammen med hotellets udlejningsbiler. Her holdt kun udlejnings-biler med de røde nummerplader. Ganske kort efter gjorde vi det første stop, da vi så et meget stort og meget sovjetisk inspireret monument, men for hvad? Intet om det i vore guidebøger. Derimod var vi godt klar over betydningen af det andet meget store monstrøse monument. Det var for Che, og der lå friske blomster her. På omfartsvejen ud af byen kom vi sandelig op i 5. gear. Det er ikke sket ret mange gange på turen. Vi observerede for øvrigt en cykel med anhænger. Motorcykel med anhænger er ganske normalt her. Hvad angår kørsel på motorcykel har de nogle ret smarte styrthjelme her, med solskærm. Apropos, paraplyer har her i landet to anvendelsesmuligheder, og den mest udbredte er absolut mod den varme sol. Vi så vores første ananas-mark på denne strækning.

Når vi kører igennem Cuba, kan jeg ikke lade være med at notere mig de mange forskellige sentenser. I dag var der sandelig igen nogle nye: "Fidel – du og folket – det vil ikke fejle!" – "Vi kan – vi vinder" – "Kampen for retfærdigheden må ikke stoppe!" – Med Fidel og Raoul vil vi sejre." - Vor pligt er at sejre" – Med Fidel og folket" – "Enhed er sejr." - "Che – altid tilstede"- "Slut med uretfærdigheden – revolution" – "Folket arbejder for kulturen" . "Ja, det kan lade sig gøre"

En af Fidels politibetjente måtte lige tale et alvorsord med Flemming. Ved indkørslen til en lille by, Bibamcu, overhalede Flemming et hestekøretøj, hvorved han overskred den optrukne linie. Betjenten vinkede os ind til siden, og sagde FY, FY, SKAMME, du må ikke komme ud over den hvide linie. Du må gerne køre videre, men husk nu på, ikke ud over linien. Heldigvis fik Flemming ikke en bøde.

Ved udkørslen fra Carmagúey så jeg en jødisk kirkegård, så der må jo være jødiske menigheder på Cuba.

Jeg tror ikke, vi har omtalt bagsædets aktiviteter. Udover selvfølgelig at følge med i, hvordan landskabet ændrer sig, og hvordan byerne ser ud, skal der føres dagbog over de forskellige oplevelser og tildragelser gennem dagen. Men, derudover er der også tid til at strikke lidt. Mange af strækningerne er ret ens, så det gør ikke noget, vi ikke kigger ud af vinduet hele tiden. Merete har fået strikket en lækker Peru-hue til Berith og et par gode strømper. Jeg blev i dag færdig med en vest til Noah. Af restegarnet begyndte jeg at strikke en vest i hulmønster til Lucca. Derudover har jeg også gang i et uldtørklæde til filtning.

Lige før vi skulle finde autopistaen, tankede vi 25 l benzin på. Da vi skal aflevere bilen i Havana i morgen senest kl. 19.30 med tom tank, blev der regnet frem til, at vi med dette køb skulle kunne frem med en larmende tom tank. Nu får vi se! I øvrigt fik vi mistanke om, at der er to forskellige benzinpriser, afhængig af, om man er cubaner eller turist. Da vi drejede ind på tanken, stod der CUC 1,15 pr. l på den stander, vi lidt senere fik tanket af til en pris af CUC 1,40 pr. liter, som vi har betalt alle andre steder også. Der er for øvrigt ingen grund til at kigge efter benzinpriser. Prisen for hver kategori af brændstof ændrer sig ikke fra by til by!

Min kære lillebror sendte denne sms vedrørende vejenes beskaffenhed: Håber, at I har humor, fordi en person uden humor er som en vogn uden fjedre – den ryster ved enhver ujævnhed i vejen. Den tekst kom jeg til at tænke på, da GPS'en førte os igennem ca. 1 km nærmest ufarbar bane til autopistaen efter at have passeret en temmelig humplet jernbaneoverskæring. GPS-dataene kan overføres til computeren, så det bliver sjovt at se på Google Earth, når vi kommer hjem, hvor vi egentlig har kørt. En venlig mand fortalte os, vi

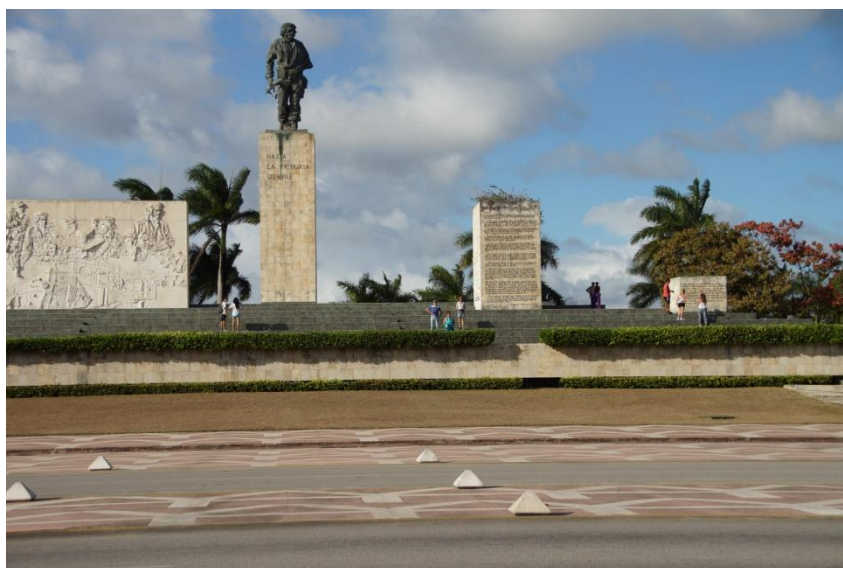
var på rette vej. Senere kørte vi bag en bil med bananer på tagbagagebæreren. Den var faktisk god at køre bagved, da den var lokal kendt, chaufføren kendte alle hullerne i motorvejen, så den svingede ud i god tid. Vi skulle blot holde os i god udstødningsgasafstand!

Det har undret os meget at se, hvor meget folk bliver transporteret rundt. De mange lastbil-busser er ofte totalt overfyldte, og når vi kommer igennem små og større byer, er der altid et stort opbud af cykeltaxaer og hestevogne ved de centrale transportcentre, parate til at transportere folk videre i oplandet. Gad vidst, om de flytter sig så meget omkring pga arbejde.

Overfyldt lastbilbus

Ved 16-tiden havde vi tilbagelagt det meste af dagens etape, da vi kunne parkere ud for Che Guevara monumentet i Santa Clara. Om mandagen er der lukket, men for os var det ganske fint. Det var nok for os at se det store monument udefra, og så endda uden ret mange turister, som der garanteret vil være i morgen. Che's jordiske rester findes i mausuleet under monumentet, men vi har valgt ikke at tage derind i morgen igen.

Che monumentet, bemærk de danske turister midt i billedet

Lidt før 5 havde vi checket ind på hotellet, der ligger ca. 2 km fra byens centrum. Det er vist et rigtigt feriested med alle mulige aktiviteter. Vi fik at vide, at vi kunne købe en buffet til 12 CUC/pr. person, der var et modeshow hen på aftenen, diskotek, bar og en pool. Poolen valgte vi til om gående, for at nyde den sidste sol, men det var hurtigt slut med solen. Det var dog dejligt med en lille dukkert i det fine vand. Da det blæste en halv pelikan, var det ikke en fornøjelse at sidde i det kolde, våde tøj, og jeg nåede lige at få lidt tørt tøj på, inden Flemming og Bent havde købt en fin drink ved poolkanten. Jeg havde ønsket en drink med noget mynte, en Cubamonte, men det blev til en Cubanist – en Cuba-version af Bloody Mary, blot med rom i stedet for vodka. Det var ikke lige, hvad jeg havde troet, men udvalget var ikke så stort i virkeligheden som på det smukke farvestrålende blad med de mange muligheder. Vi valgte at købe biletter til buffeten, og så har vi prøvet det. Godt, at vi alle de andre aftener har spist ude på små restauranter i byerne. I et ret lyd-mæssigt støjende lokale, som også var kølet længere ned end vi syntes om, kappedes et tremands-orkester om at få ørenlyd med de mange snakkende og grinende turister. Hvis det er sådan, det foregår på hotellerne med "all-inclusive", har vi valgt rigtigt.

En lille note: Vores valgte rejseform med hyppige hotelskift har lært os at, man altid skal lægge tingene tilbage til det samme sted i kuffert eller taske, ellers giver det mange frustrerende søge-oplevelser.

Tirsdag d. 13. marts 2012.

Bent: Hvilken nat! det ellers så hyggelige bungalow miljø lå forpestet af diskoteksstøj helt indtil kl. 2. Vi forsøgte at overdøve de hårde drøn fra musikken med den mere monotone lyd fra airconditionen. Da vi stod op, kunne vi konstatere at vores værelse var overbooket, 2 andre gæster var kommet til i løbet af natten. Vi tror det var kakerlakker. Så dagens første fotos kom i kassen. Da vi kom udenfor var alt vådt, nogle regnbyger var netop passeret. Vi stod sammen med mange andre klar til at entrere morgenmadsrestauranten da den skulle åbne kl. 7:30.

Vi startede ud på vores sidste dag i Cuba, vi manglede kun ca. 300 km. fra Santa Clara til Havana, plus en lille afstikker til hotel og strand paradiset Varadero. Vejret var gråt, og det begyndte at regne, først lidt og senere meget. I en af byerne vi kørte igennem kom vi til at køre bag ved 2 hestevogne som helt klart kørte gaderæs, stakkels heste. På den ene vogn stod der en kæmpe orne, mon den var på vej ud til dagens jobs? Vi så også en del gåsegribbe som sad med vingerne helt udfoldet, måske for at få tørret vingerne. Vi kørte helt ud på det yderste af den 17 km. lange odde Varadero. Varadero er hoteller, tivoli, golf og strand i lange baner. Her kommer kun turister og så de cubanere som er ansatte til at opvarte turisterne. Det meste af stranden er opdelt mellem hotellerne, men vi fandt et lille stykke ingenmandsland, hvor vi kunne nyde strandlivet lidt. Vi havde ikke sat os i sandet, førend den første pelikan kom glidende forbi. Senere kom flere til, på et tidspunkt så vi 5 pelikaner samlet. De svæve ganske lavt, måske i 5- 10 meters højde, hvorfra de kunne holde øje med fisk i vandet. Det generede dem ikke sønderligt at badegæsterne trampede rundt midt i deres mad. Men flere badegæster blev meget forskrækkede, når pelikanerne dykkede ned blot en meter eller to ved siden af. Vi kom alle i vandet, det var dejligt og bølgerne var godt kraftige. Vi solbadede ca. 1½ time, så måtte det være passende for vores sarte europæiske skind, hvilket vi bestemt også kunne efterkontrollere senere på dagen inden sengetid.

Pelikan ved stranden

Badegæster ved Varadero

Vi forlod Varadero og fortsatte mod Havana, vi var sultne og bilen skulle også lige have et par liter benzin inden vi kunne køre i mål. Frokosten blev en sandwich ved en lille bar ved vejen, og bilen fik 10 liter af det fuldfede 94 oktan. Vi ville gerne aflevere tanken tom, da vi fra starten af havde betalt for den fulde tank. Lidt underligt, mange andre steder vi har lejet bilen skal man aflevere den fuld optanket.

For at køre på autopistaen fra Varadero til Matanzas skulle vi betale vejafgift, 2 CUC, det er første gang vi har betalt afgift på vejene i Cuba. Vi blev også stoppet af politiet, som både ville se kørekort og lejekontrakt på bilen. Da begge dele var ok, fik vi lov at køre videre. Mere ballade fik vi da vi stoppede ved et af de mange oliepumpeanlæg som står langs kysten ca. 30 km øst for Havana. Et par arbejde holdt ind i vejsiden og råbte og gestikulerede med tydelighed at fotografering af disse anlæg var strengt forbudt.

I Havana kørte vi direkte ind til hotellet og tømte bilen. En parkeringsvagt brokkede sig tydeligt over at vi kørte helt ind i gågaden, men med alle de løse ting vi havde i bilen, så var det rarest at tømme den lige ved hoteldøren. Derefter kørte Flemming og jeg ud til Rex og afleverede bilen. Alt var ok, vi fik depositum (garanteret via kreditkortet) retur og tog en taxa tilbage til hotellet. Taxachaufføren forsøgte i spøg at snyde med en 5 pesos cubano seddel i stedet for 5 CUC, da jeg skulle have tilbage på en tier. Men vi grinede og sagde til ham, at efter 2½ uge i Cuba, så var vi vågne.

Kilometertælleren stod på: 151.980km, da bilen blev afleveret.

Vi fik ryddet op og pakket det meste af vores sager, gik en tur ud i Havana for sidste gang. Vi spiste ved siden af det hotel, hvor Kjesten og Flemming boede første nat. Vi bestilte en menu, hvor nogle drikkevarer var inkluderet, Vi bestilte et par øl ved siden af. Det medførte et værre rod med regningen, men efter 4 forsøg lykkedes det at få en næsten rigtig regning. Det var ikke mange CUC forkert, men vi skulle spare på dem, da vi var meget tæt på 0 i beholdning, hvilket var vores mål thi man kan ikke veksle dem til anden valuta ved udrejse.

Sidste Mojito

Tilbage ved hotellet fik vi receptionisten til at ringe til vores Cubanske rejsepartner for at få bekræftet transfer næste morgen til lufthavnen. Spildt arbejde kan nogen mene, men mere om det i morgen.

Onsdag d. 14. marts 2012

Merete: Afrejsedag, så vi stod op kl. 03.40, og var klar i receptionen kl. 04.10, da vi ville blive hentet 4.20. Vi fik udleveret sandwich og juice til at tage med i lufthavnen. Vores stressniveau var efter en halv times ventetid og snak med receptionisten ved at være på sit højeste. Endelig kom der en minibus efter os, og han sagde, at han var der til tiden. Vi havde fået at vide at vores fly afgik en time tidligere, men vi nåede i

lufthavnen og blev tjekket ind. Herefter skulle vi fotografers som ved indrejse til Cuba, men forinden skulle vi betale 25 CUC pr person i turistskat i lufthavnsbanken, og tilbage at blive fotograferet. Ca. 6.30 var vi igennem alt tjek, og kunne i fred og ro spise vores sandwich. Jeg fik købt et par Havanna postkort. Der er ikke nogen stor postkort industri på Cuba, så det har været svært at få skrevet det traditionelle antal postkort for både Kjesten og jeg. Flyet afgik planmæssigt kl. 7.35. Da vi var i luften, og vi fik en kop juice, spurgte stewarden interesseret, om jeg var ved at strikke sokker, men lige nu var jeg i gang med at strikke et halstørklæde, som skal filtes. I samme ombæring fik vi spurgt til forskellen i tid mellem Havanna og Toronto. Det viste sig, at de i Toronto havde skiftet til sommertid sidste lørdag. Sikkert derfor har vi døjet med, at vores telefoner havde skiftet tid indimellem i den sidste uges tid, selv om de var indstillet til at "fange" den lokale tid.

Kærlig hilsen Kjesten, Flemming, Merete og Bent.

Sidste etape, Santiago de Cuba via Baracoa, retur via Holguin, Varadero til Havana.